

NATURA 2000 - STANDARDOWY FORMULARZ DANYCH

dla obszarów specjalnej ochrony (OSO),
proponowanych obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (pOZW),
obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (OZW) oraz
specjalnych obszarów ochrony (SOO)

OBSZAR PLH180040
NAZWA
OBSZARU Las Niegłowski

ZAWARTOŚĆ

- [1. IDENTYFIKACJA OBSZARU](#)
- [2. POŁOŻENIE OBSZARU](#)
- [3. INFORMACJE PRZYRODNICZE](#)
- [4. OPIS OBSZARU](#)
- [6. POWIĄZANIA OBSZARU](#)
- [7. MAPA OBSZARU](#)

1. IDENTYFIKACJA OBSZARU

1.1. Typ B	1.2. Kod obszaru PLH180040	Powrót
---------------	-------------------------------	------------------------

1.3. Nazwa obszaru

Las Niegłowski

1.4. Data opracowania 2008-11	1.5. Data aktualizacji 2024-03
----------------------------------	-----------------------------------

1.6. Instytucja lub osoba przygotowująca wniosek:

Nazwisko/Organizacja:	Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska
Adres:	Polska Al. Jerozolimskie 136 Warszawa 02-305
Adres e-mail:	kancelaria@gdos.gov.pl

Data zaproponowania obszaru jako OZW:	2009-10
Data zatwierdzenia obszaru jako OZW(*):	2012-01
Data objęcia obszaru ochroną SOO:	2023-10
Krajowe odniesienie prawne dla formy ochrony SOO:	rozp. MKiŚ z dn. 17 października 2023 r. w spr. soo Las Niegłowski (PLH180040)

Wyjaśnienia:	Korekta granic - 02.2023 r.
--------------	-----------------------------

2. POŁOŻENIE OBSZARU

2.1. Położenie centralnego punktu [wartości dziesiętne stopni]:

[Powrót](#)

Długość geograficzna
21.4489

Szerokość geograficzna
49.719

2.2. Powierzchnia [ha]:

28.48

2.3. Obszar morski [%]

0.0

2.5. Kod i nazwa regionu administracyjnego

Kod poziomu NUTS 2

Nazwa regionu

PL32	Podkarpackie
------	--------------

2.6. Region biogeograficzny

Kontynentalny (100.0
%)

3. INFORMACJE PRZYRODNICZE

3.1. Typy siedlisk przyrodniczych występujących na terenie obszaru i ocena znaczenia obszaru dla tych siedlisk:

[Powrót](#)

Typy siedlisk wymienione w załączniku I						Ocena obszaru			
Kod	PF	NP	Pokrycie [ha]	Jaskinie [liczba]	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Reprezentatywność	Powierzchnia względna	Stan zachowania	Ocena ogólna
9110			5.14		G	B	C	B	B
9130			1.39		G	B	C	B	B
9170			19.89		G	B	C	B	B
91E0			0.6		G	D			

- PF: dla typów siedlisk, do których mogą odnosić się zarówno formy priorytetowe, jak i niepriorytetowe (6210, 7130, 9430) należy wpisać „x” w kolumnie PF celem wskazania formy priorytetowej.
- NP: jeśli dany typ siedliska nie istnieje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Pokrycie: można wpisywać z dokładnością do wartości dziesiętnych.
- Jaskinie: w przypadku siedlisk typu 8310 i 8330 (jaskinie) należy podać liczbę jaskiń, jeśli nie są dostępne szacunkowe dane na temat powierzchni.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe).

3.2. Gatunki objęte art. 4 dyrektywy 2009/147/WE i gatunki wymienione w załączniku II do dyrektywy 92/43/EEG oraz ocena znaczenia obszaru dla tych gatunków

Gatunki	Populacja na obszarze	Ocena obszaru
---------	-----------------------	---------------

Grupa	Kod	Nazwa naukowa	S	NP	Typ	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Min	Maks		C R V P		Populacja	Stan zachowania	Izolacja	Ogólnie
A	1193	Bombina variegata			p				P	M	D			

- Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, I = bezkręgowce, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.
- S: jeśli dane o gatunku są szczególnie chronione i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać „tak”.
- NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Typ: p = osiadłe, r = wydające potomstwo, c = przelotne, w = zimujące (w przypadku roślin i gatunków niemigrujących należy użyć terminu „osiadłe”).
- Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki według standardowego wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. [portal referencyjny](#)).
- Kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = obecne - wypełnić, jeżeli brak jest danych (DD), lub jako uzupełnienie informacji o wielkości populacji.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe); DD = brak danych (kategorię tę należy stosować wyłącznie, jeśli nie da się dokonać nawet zgrubnej oceny wielkości populacji - w takiej sytuacji można pozostawić puste pole dotyczące wielkości populacji, jednak pole „Kategorie liczebności” musi być wypełnione).

4. OPIS OBSZARU

4.1. Ogólna charakterystyka obszaru

[Powrót](#)

Klasa siedliska przyrodniczego	Pokrycie [%]
N16	89.21
N12	10.79
Ogółem pokrycia siedliska przyrodniczego	100

Dodatkowa charakterystyka obszaru:

"Las Niegłowicki" znajduje się w obrębie Kotliny Jasielskiej i obejmuje zalesione wzgórze, rozdzielające, blisko już znajdujące się od siebie, doliny Wiśłoki i Ropy. Wzniesienie to porośnięte jest w głównej mierze lasem grądowym (Tilio-Carpinetum) oraz buczyną żyzną (Dentario glandulosae-Fagetum) i kwaśną (Luzulo luzuloides-Fagetum). Poza tym, niewielka powierzchnia zajęta jest przez olszynkę górską. W granicach obszaru znalazło się także zbocze grądowe, biegnące wydłużonym ramieniem, od głównej części terenu ku południowi. Od północy tego ramienia znajduje się najlepiej zachowany w tej części pogórza płat grądu ze stanowiskiem Arum alpinum. Ku południowi struktura grądu podlega rozluźnieniu, a w części najbardziej południowej znajdują się niewielkie fragmenty łąk rajgrasowych, otaczających osuwiskową skarpe, porośniętą przez porożrywane, ubogie płaty muraw kserotermicznych (Origano-Brachypodietum). Wzniesienie pocięte jest głębokimi parowami o przebiegu zachód-wschód, które po opadach odwadniają wzniesienie. Podłoże stanowią warstwy fliszu, silnie spękane i zerodowane. Wykształciły się na nim płytkie gleby inicjalne i brunatne kwaśne.

Niektóre fragmenty buczyn liczą nawet powyżej 80 lat, stąd drzewostan stanowi siedlisko licznych gatunków ptaków, wśród których na podkreślenie zasługują Columba oenas, Dryocopus martius, Ficedula albicollis. Drzewostan grądowy w najbardziej zachodniej części jest nadmiernie odmłodzony, jednak także tam znajdują się pojedynczo stare, okazałe drzewa. Na uwagę zasługują dwa pomnikowe dęby przy drodze biegnącej przez tę część obszaru, mierzące po około 480 cm w pierśnicy.

W rozlewiskach przydrożnych, miejscach stagnowania wody w parowach oraz przy potoku, biegnącym wzdłuż drogi występuje kumak górski.

4.2. Jakość i znaczenie

Przedmiotami ochrony w obszarze są 3 typy siedlisk przyrodniczych: 9110, 9130 i 9170.

9110 Kwaśne buczyny (Luzulo-Fagenion)

Kwaśna buczyna w granicach obszaru tworzy pojedynczy zwarty płat, zajmujący zbocze o ekspozycji północno-wschodniej i nachyleniu dochodzącym do 15°. Występuje tutaj typowa kwaśna buczyna górska (9110-2) z dominacją ubogiego florystycznie drzewostanu bukowego i domieszką grabu pospolitego. Podszyt jest ubogi, podobnie jak runo. W runie dominują gatunki umiarkowanie acydofilne, a wśród nich jest np. szczawik zajęczy. Skład florystyczny jest typowy dla siedliska we wszystkich warstwach fitocenozy. Stopień reprezentatywności siedliska został oceniony jako dobry – B. Stwierdzona powierzchnia siedliska stanowi poniżej 2% powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego kontynentalnego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – C). Stan zachowania oceniono jako dobry – B, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (II- dobrze zachowana: z jednej strony obecność wyłącznie gatunków typowych dla buczyn w drzewostanie, brak inwazyjnych gatunków obcych w podszybie i runie, struktura przestrzenna zróżnicowana – oprócz kęp starszych drzew występują fragmenty młodszego, brak gatunków obcych w drzewostanie, z drugiej natomiast brak starodrzewu – najstarsze drzewa około 70 letnie), stopień zachowania funkcji (II – dobre perspektywy: niewielkie zasoby martwego drewna i mikrosiedlisk drzewnych, zróżnicowane i obfite naturalne odnowienia drzewostanu, złożone wyłącznie z siewek gatunków budujących siedlisko) oraz możliwość odtworzenia (II – możliwe przy średnim nakładzie środków: zaprzestanie pozyskiwania drzew martwych i obumierających oraz usuwania drzew wyrwanych i obłamanych, zmiana przyjętego sposobu gospodarowania – zbyt niski wiek rębności). Ocenę ogólną nadano dobrą – B.

9130 Żyzne buczyny (Dentario glandulosae-Fagenion, Galio odorati-Fagenion)

Siedlisko zajmuje jeden niewielki płat o ekspozycji południowo – wschodniej oraz północnej. Skład florystyczny jest typowy dla tego siedliska, choć zubożały. Zubożenie to mieści się w granicach zmienności lokalno – siedliskowej żyznych buczyn. Siedlisko w obszarze jest zdominowane przez buka zwyczajnego, w runie występują kluczowe dla siedliska gatunki charakterystyczne tj.: żywiec gruczołowaty i żywiec bulwkowaty. Reprezentatywność siedliska jest dobra – ocena B. Powierzchnia siedliska stanowi poniżej 2% powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego kontynentalnego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – C). Stan zachowania został określony na podstawie stopnia zachowania struktury (II – struktura dobrze zachowana: pionowa struktura roślinności wykazuje zróżnicowanie, drzewostan różnowiekowy ale bez starodrzewu, zróżnicowane i obfite naturalne odnowienia drzewostanu – złożone wyłącznie z siewek gatunków budujących siedlisko, brak obcych gatunków inwazyjnych w runie i podszybie oraz brak gatunków obcych w drzewostanie), stopnia zachowania funkcji (III – średnie lub niekorzystne perspektywy: czynnikiem obniżającym stan ochrony jest głęboki niedobór martwego drewna, przyjęty sposób gospodarowania, w tym zbyt niski wiek rębności prowadzący do juwenalizacji i ujednolicenia struktury wiekowej drzewostanów), oraz możliwość odtworzenia (II – możliwe przy średnim nakładzie środków: zaprzestanie pozyskiwania drzew martwych i obumierających oraz usuwania drzew wyrwanych i obłamanych, stosowanie rębni złożonych przyczyniających się do rozbudowania struktury wiekowej i przestrzennej drzewostanu) – ocena B. Ocenę ogólną nadano dobrą – B.

9170 Grąd środkowoeuropejski i subkontynentalny (Galio-Carpinetum i Tilio-Carpinetum)

Siedlisko tworzą płaty o ekspozycji północno – zachodniej oraz północno – wschodniej. Stroma skarpa w południowej części porośnięta jest bogatym florystycznie grądem, z drzewostanem grabowym. Siedlisko jest silnie izolowane otoczeniem rolnym i zabudową rozproszoną, oddzielone od pozostałej części obszaru drogą gminną. W runie występuje wiele gatunków typowych dla grądów. Drzewostan grądu w głównej części obszaru zdominowany jest przez buka pospolitego. Runo jest tu uboższe, jednak z dużą stałością pojawia się min. jeżyna gruczołowata. W obszarze siedlisko wykształciło się w zróżnicowany sposób, dlatego reprezentatywność siedliska jest dobra – ocena B. Powierzchnia siedliska stanowi poniżej 2% powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego kontynentalnego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – C). Stan zachowania został oceniony jako B (dobry). Podstawą przyjęcia takiej oceny dla tego parametru były podkryteria: stopień zachowania struktury (II – dobrze zachowana: występowanie w części płatów dębu czerwonego jako gatunku drzewostanowego, uważanego za gatunek inwazyjny, brak ekspansywnych gatunków rodzimych w runie, zróżnicowana struktura pionowa i przestrzenna roślinności oraz obfite na całej powierzchni, złożone głównie z gatunków typowych dla siedliska

naturalne odnowienia drzewostanu), stopień zachowania funkcji (III – średnie lub niekorzystne perspektywy: wynikają z nadmiernego juvenalizowania płatów przez niewłaściwe pozyskiwanie drewna, niewielkich zasobów martwego drewna i mikrosiedlisk drzewnych, ekspansji gospodarstw, do których bezpośrednio przylegają płaty siedliska oraz wydeptywanie runa) oraz możliwość odtworzenia (II – możliwe przy średnim nakładzie środków: stosowanie rębni złożonej dążącej do maksymalnego rozbudowania struktury wiekowej i przestrzennej, płaty odnowienia powinny przeplatać się z płatami starszego drzewostanu i starodrzewu, gatunki obce (dąb czerwony) trzeba sukcesywnie usuwać ze składu gatunkowego siedliska). Ocena ogólna dobra – B.

Dodatkowo na terenie obszaru stwierdzono występowanie siedliska 91E0 i kumaka górskiego, które nie są przedmiotami ochrony obszaru.

91E0 Łęgi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe (*Salicetum albo-fragilis*, *Populetum albae*, *Alnenion glutinoso-incanae*)

Bagienna olszyna górską w obszarze objętym opracowaniem tworzy zaledwie pojedynczy płat w formie silnie zubożałej. Wśród gatunków typowych dla siedliska 91E0-7 obecne są wyłącznie: jesion wyniosły, olsza czarna, czartawa pospolita, podagrycznik zwyczajny oraz pokrzywa zwyczajna. Jednakże pokrycie siedliska przez dane gatunki jest nieznaczne. Nie odnotowano gatunków reprezentatywnych dla danego siedliska tj. olsza szara, knieć błotna górską, czy sitowie leśne. Siedlisko zajmują powierzchnię, która w skali regionu biogeograficznego jest nieznaczna i wynosi zaledwie 0,05 %. Ocena – D.

1193 Kumak górski (*Bombina variegata*)

Liczebność gatunku w obszarze na tą chwilę nie jest znana. Podczas prac terenowych zrealizowanych w 2018 r. przez eksperta przyrodnika w ramach opracowania PZO, gatunku nie zaobserwowano. W porównaniu do lat wcześniejszych warunki zmieniły się na niekorzyść kumaka górskiego. Zmiana ta polega na zmniejszeniu ilości wody spływającej ze wzniesień parowami, a także na ograniczeniu ruchu na drogach leśnych, co wpłynęło na zanikanie kolein i rozlewisk. Ponadto, droga w południowo – zachodniej części została pokryta asfaltem, co dodatkowo zmniejszyło dostępne siedliska. W otoczeniu znajdują się stanowiska tego gatunku, najbliżej w rozlewiskach bocznych koryta Wisłoki. Konieczność uzupełnienia stanu wiedzy. Ocena – D.

4.3. Zagrożenia, presje i działania mające wpływ na obszar

Najważniejsze oddziaływania i działalność mające duży wpływ na obszar

Oddziaływania negatywne			
Poziom	Zagrożenia i presje [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
M	E03.01		i
L	B02.04		i
M	B02		i
L	E01.03		b
M	G01.08		i
M	G05.01		i
Oddziaływania pozytywne			
Poziom	Działania, zarządzanie [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]

Poziom: H = wysoki, M = średni, L = niski.

Zanieczyszczenie: N = stosowanie azotu, P = stosowanie fosforu/fosforanów, A = stosowanie

kwasów/zakwaszanie, T = toksyczne chemikalia nieorganiczne,
 O = toksyczne chemikalia organiczne, X = zanieczyszczenia mieszane.
 i = wewnętrzne, o = zewnętrzne, b = jednocześnie.

4.4. Własność (opcjonalnie)

Typ		[%]
Publiczna	Krajowa/federalna	0
	Kraj	0
	związkowy/województwo	0
	Lokalna/gminna	0
	Inna publiczna	0
Własność łączna lub współwłasność		0
Prywatna		0
Nieznana		100
Suma		100

4.5. Dokumentacja (opcjonalnie)

1. Nowak E., Wróbel D. 2006. Opracowanie ekofizjograficzne podstawowe dla obszaru miasta Jasła. W: Opracowanie ekofizjograficzne podstawowe dla potrzeb Miejsowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego miasta Jasła. Urząd Miasta Jasła. Rzeszów. 89 załączniki, 2. Wróbel D. 2007. Nowe stanowisko *Arum alpinum* (Araceae). *Fragm. Flor. Geobot* 14, 1 200-201, 3. Wróbel D. 2018. Plan zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Las Niegłowicki PLH180040 w województwie podkarpackim, 4. Wróbel D. 2018. Raport z prac terenowych wykonanych w ramach opracowania Planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Las Niegłowicki PLH180040 (część fitytosocjologiczna – siedliska przyrodnicze). Jasło.

6. ZARZĄDZANIE OBSZAREM

6.1. Organ lub organy odpowiedzialne za zarządzanie obszarem:

[Powrót](#)

Organizacja:	Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Rzeszowie
Adres:	Polska Józefa Piłsudskiego 38 35-001 Rzeszów
Adres e-mail:	sekretariat.rzeszow@rdos.gov.pl

6.2. Plan(-y) zarządzania:

Aktualny plan zarządzania istnieje:

☐	Tak
☒	Nie, ale jest w przygotowaniu
☐	Nie

7. MAPA OBSZARU

[Powrót](#)

Nr ID INSPIRE:

PL.ZIPOP.1393.N2K.PLH180040

Mapa załączona jako plik PDF w formacie elektronicznym (opcjonalnie)

☒ Tak ☐ Nie

Odniesienie lub odniesienia do oryginalnej mapy wykorzystanej przy digitalizacji granic elektronicznych (opcjonalnie)

--